

(1)

הרב: (א) ונבאר יציאת אורות אלו הנקרא עקודים. דע כי בעת שיצאו, לא יצאו שלימים, **רב"ש:** האורות לא יצאו שלימים, מה הכוונה שהאורות מה שייך לומר? הכוונה לכלי, הכלים לא הרגישו את שלמות האורות. **הרב:** וטעם הדבר הוא כי כוונת המאציל היה לעשות עתה התחלת היות הכלים להלביש האור לצורך המקבלים שיוכלו לקבל, **רב"ש:** פה לא היה להם שלמות, כי הכלי לבד לא היה לו שלמות. **הרב:** ולכן בהיות שיצאו בלתי שלימים וגמורים, חזרו לעלות לשורשן להתקן ולהשתלם, ועל ידי כך נעשה כלי. **רב"ש:** נראה פשט בפנים. א' בעת שיצאו, לא יצאו שלימים,

אז הוא אומר: **כמ"ש לפנינו, שהוא מטעם כי רק המלכות קיבלה ה"פ נרנח"י בשלמות, אבל שאר הט"ו ראשונות היו חסרות,**

רב"ש: זאת אומרת, לא היה חסר האור, האור האיר בכלים, אז הכלי הרגיש חסרון, לא שייך להגיד שבאור היה חסר, החיסרון בכלי. **שז"א** היה חסר כתר, ובינה הייתה חסרה גם חכמה, וחכמה הייתה חסרה גם נשמה, וכתר היה חסר גם רוח. וכלים חיצונים לאורות מקיפים היו חסרים שם לגמרי. **רב"ש:** את זה להבין טוב היה, אם נביט בצירוף כדי להבין למה זה יוצא ככה והלאה, וכלים חיצונים לאורות מקיפים היו חסרים שם לגמרי.

רב"ש: אנו לומדים שלאחר נרנח"י הפנימים אז מגיעים לאורות מקיפים, יותר מאוחר זה יבואר בספר. **הרב:** בהיות שיצאו בלתי שלימים וגמורים, חזרו לעלות לשורשן, כי האורות, הוא שואל מדוע הם חזרו? אז הוא נתן להבין: כי האורות המקיפים ואורות פנימים היו מבטשים זה בזה כמ"ש לעיל (ח"ד פ"א או"פ אות ז' עש"ה), **שעי"ז נדדככו ועלו לשורשם לפה, ואז קיבלו תשלומיהם. כמ"ש לפנינו.**

רב"ש: פה הוא מסביר ככה, מה הסיבה שהאור חוזר חזרה? בדרך כלל אומרים ככה, אם יש או"פ אז יש או"מ. או"פ הפירוש, החלק האור שיוכל לקבל בע"מ להשפיע, זה נקרא אור פנימי, והחלק שלא יכול לקבל בע"מ להשפיע, אז אומר שלא רוצה לקבל, אז נשאר האור בחוץ. אז לומדים, מפה עד הטבור, ה-ט' ראשונות, האיר האור ע"מ להשפיע. אבל מלכות לבד הנקרא טבור שזה מקבל בע"מ לקבל, אז אומר: אני לא רוצה לקבל, הוא לא רוצה לקבל מדוע? הוא רוצה השתוות הצורה ממילא האור נשאר בחוץ, והאור מקיף בחוץ. אח"כ לומדים שיש ביטוש והכאה בין האור הפנימי לאו"מ, בקשר למסך. זה שאומר אני לא רוצה לקבל, נקרא מסך, המעכב רצונו מלקבל נק' מסך. כדוגמא כשמדברים מאור השמש שמאיר חזק פנימה, אז עושים מסך, שלא יאיר. אז יוצא השמש, אבל השיעור שיוכל לקבל הוא כן לוקח. אז מסך נקרא כוח מעכב, שלא רוצה לקבל. אז אומרים ככה, האו"פ, כרגיל מקבל בע"מ להשפיע, אז מגיע האו"מ, ואומר לו: הדרך שלך לא טובה, שאתה עושה מסך למה? מטרת הבריאה הייתה על דרך משל, שהאור יאיר במאה אחוזים, אתה מקבל רק עשרים אחוז, איך עתה תונהג מטרת הבריאה? אף פעם לא. אתה מוכרח לומר א"כ המסך שאתה עושה לא טוב. אז על דרך משל הוא אומר לו אתה צודק, אז הוא מאבד את המסך ואינו מקבל ע"מ להשפיע, ובע"מ לקבל הוא לא רוצה! זה הפירוש שהאור מסתלק למעלה. וכשהאור מסתלק אז ניכר שיש כלי.

משא"כ לפני שהאור מסתלק, אז לומדים, שהאורות והכלים מעורבים זב"ז, האור נקרא או"י, והכלי נקרא או"ח ג"כ אור. וכשהאור מסתלק אז ניכר הכלי לחסרון שנקרא כלי. הפירוש, לאחר הביטוש של או"פ ואו"מ אז האורות חוזרים חזרה למעלה.

נלמד הלאה: **בהתפ"א היו אור הזך שהוא או"י ואור העב שהוא או"ח מעורבים זב"ז, אלא בהסתלקות לשורשם.** מתי? אז זה שהאו"י נסתלק לשורש, **נשאר אור העב למטה שלא היה יכול לעלות, האו"ח** שהוא כוח דתחתון לא שייך שיעלה למעלה. אז ממילא הוא נשאר למטה. **ונתוספה עביותו,** אז נראה עביותו, שהוא מקבל, **ונעשה כלי.** הוא מקבל שם של כלי ונראה שהוא בעל חסרון של מקבל, משא"כ לפני זה. כאילו שזה היה ב' כוחות שווים- בלי רצון הרצון לקבל, כמו שהייתי אומר שהתאבון לאכול הם ב' דברים שווים.

מעורבים זאת אומרת, אם אני רוצה לתת לכם סעודה שתאכלו שתהיו שבעים, ושיהיה לכם הנאה. צריך ב' תנאים: 1- סעודה, 1- התיאבון, יוצא שחסרון זה לא חסרון. אדרבא, כשניגשים לשולחן התיאבון הוא חסרון? אבל מתי התיאבון נקרא חסרון? כאשר נשארים עם התיאבון ולוקחים את הסעודה. הנמשל הוא, כאשר האור מאיר בכלי, לא ניכר הכלי לכלי, פחיתות או דבר גרוע, כי לשניהם יש כוחות שווים, רק כאשר האור מסתלק, אז ניכר הרצון לקבל לחסרון.